

gjort her netop for at give et incitament til dem, der er i plejesektoren, til at gøre det bedre og gøre det ordentligt og gøre deres arbejde – og ikke bare sige, at det kan man ikke.

Villy Søvnald (SF):

Der er eksempler på folketingsdebatter, der vil blive husket, fordi de var af en meget høj kvalitet. Jeg er ikke sikker på, at den her er en af dem.

Det er ærgerligt, for temaet er jo i øvrigt vigtigt, nemlig de eksempler, vi har oplevet med ældre, der ikke fik en ordentlig behandling. Derfor vil alle ordentlige mennesker jo være for et forslag, der drejer sig om en anstændig behandling af plejehjemsbeboere. Det, det vel så er meningen, at vi skal diskutere, er, om de her virkemidler til at sikre bedre forhold for de ældre, som hr. Frank Dahlgaard foreslår i sit beslutningsforslag, er de rette.

Jeg deler opfattelsen af, at medmindre Folketinget mener, at det i forhold til plejehjemsdrift har mere indsigt end kommunerne, så skal man være forsigtig med, i hvilken detaljeringsgrad man vil gøre det. Jeg er som bekendt tilhænger af, at vi nogle gange regulerer også på kommunerne, men jeg synes, man skal overveje detaljeringsgraden af de forslag, man stiller.

Men det, som jeg måske synes er det mest forstemmende, er, at forslaget her alene siger, at hvis folk i øvrigt passede det job, de er sat til på vore plejehjem, så havde vi i dag ikke noget problem.

Det er vel derfor, at de skal uddannes, de skal gøres ansvarlige, socialministeren skal sende et brev ud, deres personalestuer skal sløjfes, og så skal embedslægerne ind – det sidste skal jeg vende tilbage til – og så er det klaret fra Folketingets side. Det er dejligt, specielt hvis man som hr. Frank Dahlgaard tilhører et borgerligt parti – undskyld, hr. Frank Dahlgaard tilhørte et borgerligt parti, nu er hr. Frank Dahlgaard jo upolitisk – der har det synspunkt, at forbedringer ikke koster. Så er det jo et dejligt synspunkt at kunne tvære det af på de ansatte, der ikke klarer opgaven godt nok.

Jeg synes, at det er en høj grad af ansvarsforflygtigelse at levere et forslag, der ikke med én linje overvejer, hvordan ressourcetsituationen er på vores plejehjem. Det er efter min opfattelse krumtappen i den her debat. Hermed være ikke sagt, at alt er klaret med ressourcer, men i en situation, hvor plejetyngden er blevet så stor, som den er på vore plejehjem, er man altså, hvis

man vil have fat på virkeligheden i det her, nødt til at diskutere ressourcer på to måder:

For det første i form af antallet af ansatte på vores plejecentre. Jeg tror jo ikke, at mennesker på vores plejecentre gør de ting, de gør, fordi de er onde, fordi de sådan ønsker at lade de ældre ligge, fordi de synes, at det har de godt af. Det ville dog være en sælsom baggrund for at arbejde på et plejecenter. Jeg tror, de gør det, fordi de nogle dage har forrygende travlt med at nå det. De har forrygende travlt, fordi de ikke er nok til at klare den tunge opgave. Det tror jeg er det helt centrale i den her debat.

Det andet centrale er, at hvis man vil sikre en bedre beboersammensætning, hvor stærke ældre får lov til at komme ind på vores plejecentre sammen med nogle af de svage ældre, så er man nødt til langt mere alvorligt at diskutere omfanget af plejehjemsbyggeriet.

Derfor: Vi synes, det er ærgerligt, at der kun er ét reelt bud, nemlig embedslægeinstitutionen, som vi gerne vil være med til.

Så har vi selv et forslag, der går ud på at lave plejehjemsbestyrelser på vore plejecentre, for jeg vil godt give kulturdebatten så meget medløb, at jeg tror, at vi nogle steder har brug for at få brudt det, man kunne kalde den lukkede kultur på nogle af vore plejecentre. Det tror jeg man gør bedst ved at etablere nogle plejehjemsbestyrelser, der åbner op i forhold til omverdenen, ved at beboere, lokale ildsjæle, ældrerådsmedlemmer, byrådsmedlemmer, ansatte på et plejecenter og beboere på et plejecenter i fællesskab går ud og diskuterer.

Jeg synes i øvrigt, det ville være helt fint, hvis vi også sikrede os tæt tilknytning mellem byrådsmedlemmer og plejecentrene, så man ikke som byrådsmedlem kun varetager overordnet ledelse. Så på det ene punkt er vi enige med hr. Frank Dahlgaard, men vi synes, forslaget i øvrigt bevæger sig rundt om det egentlige:

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Forslaget, som vi drøftede tidligere, drejede sig jo om ressourcer til at bygge flere plejehjem. Her drejer det sig om kvaliteten på det enkelte plejehjem. Og der er jo flere udsagn, som der også er refereret til i bemærkningerne til dette forslag, fra folk, der arbejder i sektoren og har forstand på det, som direkte siger, at dette her faktisk ikke er et spørgsmål om ressourcer. Det er et spørgsmål om holdning og om at gøre noget ved det.